ВѢСТНИКЪ
ПЕРЕМЫСКОИ ЕПАРХІИ.

Рôкъ 1902. Выдано 29. Грудня. Ч XII.

Ч. 65.

Ч. 258/орд. О папскôмъ ювилею.

КОНСТАНТИНЪ ЧЕХОВИЧЪ

Божою Милостію и св. Апостольского Престола благословенемъ

Епископъ Перемыскій, Самборскій и Сяноцкій,

Всечестному Духовеньству и Возлюбленымъ Вѣрнымъ Епархіи

Поздоровлене въ Бозѣ и Архієрейске благословене!

Въ остатныхъ рокахъ Церковь католицка обходила рôжнû лѣта ювилейнû. Рôкъ 1900, яко при змѣнѣ столітя, бувъ рокомъ ювилейнымъ, рокомъ загального вôдпусту, але лише въ Римѣ, и тамъ лише вôдпусту доступити було можна. Въ тôмъ роцѣ святôмъ мы русины, такъ якъ и иннû народы католицкû, вôдбулисьмо паломничу подорожь до вѣчного мѣсця, каялисьмо ся о грѣхахъ нашихъ, молилисьмо ся на гробахъ Апостолôвъ, вôддали поклôнъ мѣсцямъ освяченымъ кровію муче-

никôвъ, вôддали поклôнъ Папѣ Римскому, головѣ Церкви св., и покрѣпили ся до дальшого, богоугодного житя.

Въ роцѣ 1901 св. Отець назначивъ рôкъ ювилейный для цѣлои Церкви католицкои, и кождый вѣрный, котрый лише мавъ вѣру въ серци и памятавъ на свою смерть и на свою долю по смерти, мôгъ того вôдпусту доступити. И въ самой рѣчи въ нашой епархіи, якъ тоє зъ донесень Вашихъ, Всечестнѝ Отцы и дорогѝ Братя знаю, нашъ вѣрный и побожный нарôдъ користавъ обильно зъ ласкъ, яки Церковь св. вôтворила, дуже численно вôдправлявъ добрѝ св. сповѣди, приступавъ до св. причастія, вôдбувавъ приписанѝ посѣщеня церквей, вôдмавлявъ установленѝ молитвы, и много душъ дорогоцѣнныхъ, бо найсвятѣйшою кровію Спасителя вôдкупленыхъ, навернуло ся, покинули житє грѣшне, доступили загального вôдпусту, розпочали праведне, побожне житє, и положили тымъ способомъ пôдвалины на дальшу дорогу житя, щобы заробити собѣ на спасенє вѣчне.

А рôкъ теперѣшный єсть такожь рокомъ ювилейнымъ, але въ иншôмъ значеню.

Бо коли два попереднѝ роки були роками ювилейными, яко роки загального вôдпусту, рôкъ теперѣшный єсть рокомъ ювилейнымъ яко памятковый. Въ тôмъ бо роцѣ обходитъ св. Отецъ, Папа Римскій, Левъ XIII., двайцятьпятьлѣтный ювилей Свого правленя Церквою св., а зъ Нимъ разомъ цѣла Церковь католицка, всѣ вѣрнѝ дѣти Христовѝ, всѣ, котрѝ належать до єдинои, святои, соборнои и Апостольскои Церкви зъ радостію въ серци и зъ вдячностію для Господа Бога, подателя всякого блага, тоє дуже важне и рѣдке событє обходятъ.

Двайцять пять лѣтъ, то значить чверть столѣтя, а то часъ довгій; и єсли чоловѣкъ молодый, на першôмъ поли своєи працѣ, честно и выповняючи лише строго свои обовязки, дожиє 25 лѣтъ своєи дѣятельности, то призбирає собѣ заслуги, зъ вдоволенємъ поглядає на минувшѝ, въ праци и зъ пожиткомъ переведенѝ лѣта, а єго родина, єго товаришѣ по званю, приятелѣ и знакомѝ тѣшатъ ся разомъ зъ нимъ, складаютъ єму свои желаня, величають єго заслуги.

Но чижь можна порôвнати яку небудь хотяйбы и тяжку и повну отвѣчальности працю, зъ працею и становищемъ Головы Церкви, Намѣстника Христового, Вôтця цѣлого Христіяньства, котрого поле дѣяльности розтягає ся на цѣлу землю, обнимає всѣ народы, лучить въ собѣ дѣяльнôсть двохъ свѣтôвъ, дочасного и вѣчного?

А тымъ важнѣйше, тымъ величавѣйше и радостнѣйше тоє торжество, що оно такъ рѣдко случає ся; за 19 столѣтій Церковь Христова доперва другій разъ обходитъ 25 лѣтный ювилей Головы Своєи: въ р. 1871 ювилей Папы Пія IX. а теперь Папы Льва XIII. Двохъ отже лише Папôвъ за тôлько столѣтій дожило на престолѣ Петровôмъ лѣтъ Петра.

Видно, що Господь Богъ въ теперѣшныхъ тяжкихъ и для Церкви прикрыхъ часахъ хоче наглядно людемъ показати, якъ Церквою Своєю опѣкує ся, видно, що теперь продовжаючи чудесно житє того святого старця, Льва XIII., и удержуючи Єго при надзвычайной памяти и повной силѣ и крѣпости духа хотяй въ старечôмъ тѣлѣ, даючи єму майже молодечу охоту и силу до працѣ, якъ то неустанно свѣтъ бачить, хоче людемъ пригадати, що Церковъ Нимъ, Богомъ установлена, що божескій єи початокъ и божеское єи призначенє, що „**вра́та а́дова не ѡ́долѣ́ють ей**“.

Тожь и мы дорогі̂ Братя правду тую собѣ пригадаймо.

Було то въ спокôйной, тихой годинѣ, коли Христосъ до Свого Ученика и Апостола Сімона сказавъ: „**Ты̀ є̂си Пе́тръ, и на сѐмъ ка́мени созѝждꙋ̀ це́рковь мою̀, и вра́та а̀дова не ѡ́долѣ́ють ей**“. (Мат. 17, 18, 19).

И тая хвиля стала ся въ історіи людскости преважною. Слова сказані̂ Спасителемъ суть ясні̂. Христосъ на человѣцѣ, на слабôмъ человѣцѣ будує Церковь Свою. Ми люде такъ великого, так важного дѣла неопиралибы на однôмъ, слабôмъ человѣцѣ — алежбо и всьо, що Христосъ въ часѣ Свого житя вôдъ Веѳлеєма ажь до Голготы, вôдъ початку ажь до кôнця дѣлавъ, дѣлавъ такъ и розпоряджавъ такъ и говоривъ такъ, що мы люде певно инакше бы дѣлали и говорили, бо то, що Христосъ дѣлавъ и говоривъ, були дѣла Божі̂ и слова Божі̂.

И дивѣть, дорогі̂ Братя, Христосъ, тая пôдстава, тая скала непоколебима нашого спасеня, силу и крѣпость удѣляє тому Свому выбраному ученикови Петрови. Зсылає духа Свого св. на Петра и всѣхъ 12. Апостолôвъ и повстає на земли Єго Церковь св. Бѣдні̂ и слабі̂, незначні̂ рибаки Галилейски, выступають передъ свѣтъ жидôвскій и свѣтъ поганьскій. Петръ, духомъ св. веденый, иде до Риму и свѣтъ бачитъ нове, незрозумѣле для него явленє. Наука Христа Распятого ширитъ ся, Церковь Єго росте, Рома поганьска, могуча и сильна, котрôй цѣлый тогдашный сьвѣтъ бувъ пôдляглый, выступає до борбы зъ учениками Христовыми, и рѣки крови христіяньскои обагряють площи и улицѣ Риму.

Но даремні̂ судорожні̂ переслѣдованя Нерона, Траяна и Діоклеціана. Кровь мученикôвъ стає ся сѣменемъ новыхъ христіянъ, Римъ поганьскій упадає, стає ся навскрôзь христіяньскимъ и наслѣдники першого Римского Епископа и Головы Церкви, наслѣдники Петра Апостола обôймають правленє въ Римѣ. Римъ зновъ стає ся центромъ свѣта, до котрого всѣ гадки, всѣ справы католикôвъ вôдносять ся, бо тамъ єсть той, котрого Христосъ лишивъ Своимъ Намѣстникомъ, тамъ єсть той, котрого Христосъ здѣлавъ скалою Своєи Церкви, тамъ єсть той, котрому вручивъ ключѣ и давъ власть вязити и розрѣшати: „**Да̀мъ тебѣ̀ ключѝ ца́рства небе́снаго: и̂ є̂же а̂ще свѧ̀жеши на землѝ, бꙋ́детъ свѧ̀зано на небесѣ̀хъ; и є̂же а̂ще разрѣ́шѝши на землѝ, бꙋ́детъ разрѣше́но на небесѣ̀хъ**“.

Братя дорогі! чи Церковъ, єслибы була институцією людскою, установою людскою, булабы оперла ся гоненямъ поганъ, чи небулабы упала заразъ въ Своихъ початкахъ? Она перетревала тіи перші нещастя, бо божескій єи початокъ, бо Христосъ Богъ єи основавъ, основавъ на скалѣ, на св. Петрѣ Ап., бо божескій єи основатель заповѣвъ єй, що: „врата адова не одолѣютъ єй“.

Але на тыхъ першихъ переслѣдованяхъ не мали ся скончити удары на Церковь Христову.

Прийшли єресы першихъ вѣковъ, прийшли въ середныхъ вѣкахъ напады на повъ дикихъ ордъ на центръ Церкви, на Римъ, прийшли схисмы и нові єресы, особливо лютеряньска, системы фільософічні новочасні, прийшли напады, клеветы и наруги на Церковь св и єи слугъ и єи Голову — помимо того мала лодка Петрова взрастає на великій корабель, котрый обнимає всѣ части свѣта, всѣ народы и языки и нынѣ нема кутика на свѣтѣ, де бы Євангеліє Христове непроповѣдало ся. И коли въ остатній четвертинѣ девятьнайцятого столѣтя нові удары валять ся на Церковь Христову, коли вороги єи зъ одной стороны безбожними идеями и науками старають ся и Церковь, и вѣру въ Бога людемъ вôдобрати, намагають ся ладъ суспôльный вывернути, людемъ вôдобрати всьо красне и взнесле, а здѣлати зъ нихъ лише єства жиючі звѣрячими инстинктами — тогды зъ другои стороны, щобы пôдорвати основу Церкви, якъ собѣ думають, вôдберають Папѣ Пієви IX. єго власнôсть, допчуть права Божі и людскі, и забирають Церквѣ єи добро, правно набуте и правно посѣдане: церковну державу.

Забрали Папѣ всьо добро и всѣ Єго маєтки и доходы, полишаючи Єму лише палату Ватиканьску. А Папа мусить удержати при Собѣ для веденя справъ Церковныхъ много священикôвъ, епископôвъ и кардиналôвъ, мусить удержовати по цѣлôмъ свѣтѣ Своихъ представителѣвъ, Нинціѣвъ, мусить высылати и вспомагати місіонарѣвъ — словомъ, поносити великі выдатки.

Въ такôй то для Церкви тяжкой хвилѣ Христосъ Господь покликує на престолъ св. Петра, на Свого Намѣстника, Іоакима Печі, котрый по смерти Папы Пія IX. выбраный зъ посередъ кардиналôвъ и черезъ кардиналôвъ Папою, обнимає правлене Церкви пôдъ именемъ Льва XIII.

Мужь глубокои науки, досвѣдный знатокъ природы людскои и знатокъ такъ положеня въ свѣтѣ якъ и вôдносинъ Церкви, хотяй вже тогды 68-лѣтный старець, съ молодечою енерґією бере въ руки керму корабля Христового. Анѣ Самъ, анѣ нѣкто зъ Єго окруженя не сподѣвавъ ся, що Єму, вже старцеви и, якъ здавало ся, не сильного здоровля, Богъ позволить такъ довгі лѣта Церквою управляти.

Въ прекрасныхъ Своихъ, глубоко обдуманыхъ посланіяхъ, енциклікахъ, высказує Свои гадки и дає напрямъ якъ вѣрні дѣлати и поступати мають.

Взывае до єдности, любови и згоды Христа рады; взывае до обновленя родинъ христіяньскихъ; пригадуе, що сопружество есть тайною вôдъ Христа Господа установленою для вспôльного житя и удержаня роду людского, тайною великою и святою, котра пригадуе на тую святу звязь, яка есть межи Христомъ и Церквою. Тожь напоминае св. Отець, щобы межи вѣрными лише такй сопружества були, котрй заключають ся въ церквѣ, котрй суть тайною, и щобы тіи сопружества були честнй, були святй, бо лише зъ такихъ сопружествъ Церковь може мати побожныхъ, праведныхъ членôвъ.

Заохочуе Левъ XIII. до наукъ, до плеканя умѣетностей, до науковыхъ розслѣдôвъ; выказуе, що правдива наука нѣколи непротивить ся вѣрѣ и Богу, а Церковъ всегда пôдпирала и плекала науки и на кождôмъ поли умѣетностей Церковъ и еи слуги найбôльшй положили заслуги.

Видячи, що повстають въ суспôльности новй струѣ, що такъ званй соціялісты ширять небезпечнй для ладу суспôльного науки, котрй бы спровадили нещастя для людей ту на земли, а заразомъ наразили бы ихъ на вѣчну затрату душь дорогоцѣнныхъ, перестерѣгае передъ тыми ложними науками. А заразомъ взывае тыхъ, котрй суть богатшй, щобы старали ся вспомагати бѣдныхъ и имъ допомагали, а нѣколи некривдили. Бѣдныхъ же напоминае, щобы непожадали рѣчей анѣ маєткôвъ ближныхъ своихъ, бо кожда рѣчь мае свого властителя и до него правно належить. А кто щиро працюе, ощаджае, не марнуе гроша на пятики и непотрѣбнй выдатки, а при тôмъ жие побожно и уцтиво, той при благословеньствѣ Божôмъ выживить себе и родину и зможе собѣ придбати такожь якусь власнôсть.

Великими успѣхами увѣнчала ся дѣяльнôсть Льва XIII. дотычно розширеня Євангелія св. Въ рôжныхъ сторонахъ свѣта місіонарѣ голосятъ слово Боже, а скôлько успѣху дѣяльнôсть тая въ часѣ понтіфікату теперѣшного Папы принесла видимо зъ того, що двѣста кôльканацять Архіепископствъ, Епископствъ и Ап. Вікаріатôвъ заложивъ Левъ XIII., щобы новй, прибуваючй вѣрнй мали свою управу духовну.

Быстрымъ Своимъ окомъ обнимае теперѣшный Папа цѣлый свѣтъ и справы поодинокихъ народôвъ и поодинокихъ епархій. Кôлькакратно мавъ я тое щасте самъ пересвѣдчити ся, що св. Отцу, Льву XIII. не лише справы нашои рускои Церкви але и тои старинной менѣ повѣренои епархіи суть докладно знанй. А стараючи ся черезъ цѣлый часъ Свого Понтіфікату о приєднане вôдпавшихъ вôдъ правдивои Церкви всхôдныхъ народôвъ, заложивъ новй колеґіи для тыхъ народôвъ, и подѣливъ давнѣйшй, а то въ той цѣли, щобы выхованй пôдъ Єго окомъ священики повернувши до своеи вôтчины идею единои, правдивои Церкви помежи своимъ народомъ ширили и заблудившихъ до правдивои вѣры привели.

Особенною любовію и старанностію обнимає Левъ XIII. насъ русинôвъ, призначаючи намъ и нашой Церквѣ велику задачу въ будучности. И въ тôмъ взглядѣ маємо численнѝ доказы Єго правдиво вôтцѣвскои печаливости и любови. И такъ въ однôмъ письмѣ высоко пôдноситъ красоту нашого св. обряду, котрый мы такъ щиро любимо, и инныхъ всхôдныхъ обрядôвъ. Нашихъ першихъ, славяньскихъ Апостолôвъ, Кирила и Методія, котрѝ на нашъ церковный языкъ перевели всѣ книги до богуслуженя, якѝ єще теперь у насъ уживаютъ ся, прославивъ тымъ, що въ цѣлой Церквѣ, и въ латиньскôмъ обрядѣ, установивъ для нихъ день, въ котрôмъ ихъ память обходить ся, и богослужене, котре въ ихъ честь вôдправляє ся.

Дальше, Левъ XIII. засновавъ у насъ трету епархію, Станиславôвску, и тымъ способомъ житє духовне межи нашими братьми, въ тамтыхъ околицяхъ мешкаючими, значно пôднесло ся, бо давнѣйше они дуже були вôддаленѝ вôдъ свого Архієрея; а черезъ тоє причинило ся такожь блеску для нашого св. обряда въ нашôмъ краю.

За Льва XIII. перевела ся такожь реформа нашого одинокого монашого чина Василіянъ, котрѝ своими працями місіонарскими и своими письмами духовными много причинили ся до розбудженя житя духовного, до побожности помежи нашими вѣрными и до наверненя многихъ грѣшникôвъ.

А такожь въ доказъ Своєи печаливости о насъ и нашъ св. обрядъ заложивъ въ Римѣ колеґію руску; хотѣвбо, щобы, коли многѝ народы маютъ свои колеґіи въ вѣчнôмъ мѣстѣ, щобы и мы русины тамъ таку колеґію мали, въ центрѣ христіяньства, пôдъ окомъ Головы Церкви. Тамъ нашѝ рускѝ молодцѣ учать ся фільософіи и наукъ богословскихъ, всѣхъ наукъ, якихъ будучимъ священикамъ потреба. Маютъ заразомъ свою Церковь, де всѣ богослуженя точно пôсля нашого обряду вôдправляють ся, а тіи нашѝ молодцѣ свого обряду докладно выучують ся.

Тожь не диво, дорогѝ Братя, що всѣ народы, навѣть не католицки, того великого Папу такъ высоко почитають, що князѣ и королѣ въ спорахъ своихъ вôддають судъ Льву XIII. Не диво, що всѣ вѣрнѝ сыны Церкви не лише высоко почитають Папу, але Єго щиро якъ найлѣпшого вôтця люблять. Не диво, що той рôкъ, яко двайцятьпятый Єго понтіфікату, такъ торжественно обходять и зъ рôжныхъ сторôнъ свѣта удавали ся и удають ся паломничѝ подорожи, щобы великому Ювилятови зложити у стôпъ Єго свôй поклôнъ.

И мы русины, все вѣрнѝ Церквѣ св. и все вдячнѝ за отриманѝ добродѣйства, удалисьмо ся въ числѣ стокôлькадесять осôбъ пôдъ проводомъ нашого Высокопреосвященного Митрополита Кирь Андрея до Риму, щобы поклонити ся Найдостойнѣйшому Ювилятови, выразити чувства нашѝ, отримати благословенє Намѣстника Христового и помоливши ся на гробахъ Апостолôвъ покрѣпити ся до дальшого житя.

Въ мѣсяци жовтни вôдбула ся наша подорожь, и щасливо всѣ разомъ прибули мы до вѣчного мѣста дня 25 жовтня вечерь. Заразъ на 27 передъ полуднемъ назначено намъ часъ, коли насъ св. Отець прійме. Всѣ удалисьмо ся до палаты Ватиканьскои, де св. Отець мешкає и поза котру нѣколи не выѣздить хиба до огородôвъ, котрî до той палаты належать. Заразомъ зъ нами зôбрали ся въ великой ґалєріи и иннî путники, а були тамъ: Мадяры, Ирляндцѣ, Ишпаны зъ Гібральтару и Италіянцѣ зъ однои епархіи. Намъ Русинамъ призначено перше мѣсце при входѣ по правой сторонѣ, такъ що мы першî св. Отцу представили ся Насамперѣдъ мы оба Архієреѣ удали ся до приватныхъ комнатъ Папы, де представилисьмо ся св. Отцу, зложили нашь поклôнъ, и высказали нашî чувства. Св. Отецъ принявъ насъ дуже сердечно, высказавъ Свою радôсть, що бачить насъ и побачитъ рускихъ паломникôвъ, и всѣвъ до лєктики. Мы сопровиджали св. Отца до ґалєріи, де всѣ путники були зôбранî.

Въ той ґалєріи св. Отець всѣвъ на фотель, а той фотель служба посувала вôдъ одного путника до другого. Архієреѣ представляли путникôвъ кождый своихъ зъ своєй епархіи, а св. Отець до кождого пару слôвъ промовивъ и кождый бувъ припущеный до уцѣлованя руки. А були межи нашими путниками всѣ станы заступленî: оба Архієреѣ, крылошане, священики, интеліґенція свѣтска обохъ полôвъ, мѣщаньство и селяньство такожь мужчины и женщины.

Такъ тревала тая авдієнція, нѣмъ всѣ путники всѣхъ депутацій, якî тамъ були зôбранî, зôстали представленî, около $1^1/_2$ годины, и подивляти треба було, що той великій, святый старецъ 93 лѣтный не змучивъ ся тымъ довгимъ принятємъ, але при кôньци пôднѣсъ ся зъ фотелю, на котрôмъ сидѣвъ, и сильнымъ голосомъ всѣмъ тамъ зôбранымъ удѣливъ Апостольского благословеньства.

Урадованî, що побачилисьмо св. Отца, що зложилисьмо Єму нашь поклôнъ и отримали благословеньство Головы Церкви, пôднесенî на духу выйшли мы зъ тои салѣ и зъ Ватикану. А примѣчаю, що черезъ всѣ дни нашого побуту въ Римѣ звиджовали мы многî церкви, мѣсця освященî кровію мученикôвъ, катакомбы, то значить такî печери пôдземнî, де першî христіяне похороняли ся и де вôдправляли ся за часôвъ переслѣдовань службы Божî, и многî мѣсця, котрыхъ въ Римѣ, въ тôмъ великôмъ и славнôмъ мѣстѣ, оглядати варта.

Дня 29. жовтня всѣ путники приступали до св. сповѣди и при службѣ Б. котру соборно въ криптѣ пôдъ Церквою св. Петра, а на гробѣ того св. Апостола вôдправилисьмо, всѣ принимали св. причастіє.

Вже того дня вечерь и слѣдуючихъ днѣвъ часть путникôвъ выбрала ся зъ поворотомъ до дому. Мы же прочî очѣкували єще авдієнціи приватнои, якои св. Отець намъ удѣлити обѣцявъ. Тая приватна авдієнція зôстала назначена на день 4. листопада. Найсамперѣдъ зôставъ принятый Высокопреосвященный Митрополитъ самъ, по скôнченой той авдієнціи бувъ я самъ припущеный до св. Отца,

котрый правдиво по вôтцѣвски выпитовавъ мене о справы моеи епархіи и справы рускои Церкви въ загалѣ, въ кôньци вразъ съ Высокопреосвященнымъ Митрополитомъ прийшли Впр. крылошане, Всч. священики и прочи̂ путники, котри̂ еще позôстали и всѣхъ насъ св. Отець якъ найсердечнѣйше принявъ и зъ кождымъ щиро, по вôтцѣвски говоривъ. Мы зложили Петрôвъ грôшь, котрый зъ собою привезлисьмо; св. Отець подяковавъ и сказавъ: „скажѣтъ тамъ своимъ, що Папа лише зъ того Петрового гроша утримуе ся.“ Такъ есть дороги̂ Братя, всѣ маетки, яки Папы посѣдали, цѣлу церковну державу забрали Папѣ. Тожь памятати намъ належитъ на потребы св. Отца и що року наши̂, хоть скромни̂, лепты Єму переслати. А на кôньци св. Отець поблагословивъ насъ всѣхъ а заразомъ удѣливъ власть, щобы всѣ священики въ нашихъ епархіяхъ, котри̂ суть въ душпастырствѣ, своимъ вѣрнымъ Ап. благословеньство въ имеии св. Отца удѣлили.

Тожь съ радостію передаемъ Вамъ, Всч. Отцы и дороги̂ Братя, тую власть, щобысьте въ найблисше свято або недѣлю тое Ап. благословеньство своимъ вѣрнымъ удѣлили.

Кôнчу, дороги̂ Братя, той листъ мôй до Васъ о ювилею Папы Льва XIII, але при кôньци мушу еще звернути увагу Вашу на одно.

Мы радуемъ ся тымъ ювилеемъ Льва XIII, мы подивляемъ того великого Папу, мы зъ щирого серця складаемъ Єму нашь поклôнъ и наши̂ желаня, мы горячо молимо Господа Бога, щобы тое дороге жите якъ найдовше утримувавъ, але не лише длятого, що Вôнъ такъ высокими прикметами ума и серця вôдзначае ся, що такъ велики заслуги для Церкви положивъ, що такъ великимъ есть Папою.

На першôмъ мѣсци мы бачимо въ Львѣ XIII, Намѣстника Христового, Голову Церкви, наслѣдника св Ап. Петра. Кождый Папа по выборѣ своимъ змѣняе свое имя и прибирае собѣ инне. Жаденъ Папа не прибравъ собѣ имени Петра, бо кождый есть Петръ; кождый есть тымъ, котрого Христосъ зробивъ пôдставою и Головою Церкви Своеи, тымъ котрому Христосъ вручивъ ключѣ.

И въ тôмъ лежитъ суть тогорôчного ювилею, щобы мы, складаючи нашь поклôнъ Льву XIII. чули тое и знали, що складаемо его Головѣ Церкви, щобы мы тую вѣрнôсть до Церкви св. и Головы еи, яку мы, такъ сказати, зъ молокомъ матери выссали, теперь въ собѣ тымъ живѣйше будили и якобы обновили, щобы цѣле мыслене наше и дѣлане наше въ цѣлôмъ нашôмъ житю було цѣлковито згôдне зъ наукою Церкви и волею еи.

И коли на жаль часы настають тяжки̂, коли невѣрство чимъ разъ сильнѣйше голову пôдносить, коли наруги и удары на Церковь св. и еи Голову и еи слугъ множать ся, коли повстають ненависти и борбы одныхъ противъ другихъ, Вы, дороги̂ Братя, всюды на кождôмъ мѣсци, зъ цѣлою смѣлостію и вôдвагою, боронѣтъ справы Церкви, боронѣтъ идеѣ Христа Господа, котрый есть любовъ, а цѣлый дѣланемъ Вашымъ, въ словѣ и письмѣ, дѣломъ и особливо житемъ Ва-

шимъ праведнымъ, правдиво христіяньскимъ оказуйте, що Вы правдивыми дѣтьми Церкви, правдивыми учениками Христовыми, щобы никто непосмѣвъ намъ закидати, що мы русини вôдступаемъ вôдъ Церкви и науки єи.

Тымъ дѣломъ принесете найбôльшу радôсть нашому св. Ювилятови, тымъ окажете, що Вашѝ желаня для Него суть щирѝ и правдивѝ, тымъ принесете потѣху Єго великому серцю, котре тôлько прикростей и болю перетерпѣло.

Благодать Господа Нашого Іисуса Христа съ всѣми вами. Аминь.

Писано въ Перемышли при Нашôмъ престольнôнъ храмѣ Рождества св. Іоанна Крестителя въ праздникъ Непорочного Зачатія П. Бци 9. грудня 1902.

† **Константинъ**
Епископъ.

Всеч. Духовеньству поручаемъ, щобы той листъ пастырскій въ найблизшу недѣлю або свято по Євангелію вмѣсто проповѣди перечитали и дебы потреба було, пояснили.

То само маютъ здѣлати Всч. оо. катехиты школъ середныхъ и выдѣловыхъ, а Всч. оо. катехиты школъ народныхъ вôдповѣдну ексорту выголосити. Всѣ Всч. оо. душпастырѣ, силою власти, черезъ св. Отца наданои, удѣлять, приготовивши вôдповѣдною промовою вѣрныхъ, своимъ парохіянамъ Ап. благословеньство пôсля обряду, поданого въ Вѣстнику епар зъ р. 1900 стор. 139.

Въ кôнци розпоряджаемъ, якъ тоє вже въ цѣлой католицкой Церквѣ установлено, щобы такъ того року, якъ и въ слѣдуючихъ лѣтахъ, въ день Богоявленя збирати жертвы вѣрныхъ яко Петрôвъ грôшь для св. Отца. О тôмъ належить вѣрныхъ напередъ поучити, а зôбранѝ жертвы найдальше въ мѣсяци лютôмъ переслати до дотычного уряду деканального а не впростъ до Консисторіи. Всч. оо. Настоятелѣ деканатôвъ всѣ зôбранѝ жертвы, съ точнымъ выказомъ душпастырствъ, перешлють до Еп. Консисторіи въ кôньци мѣсяця лютого и надъ точнымъ выконанемъ того розпорядженя будутъ уважати.

Вôдъ Еп. Ординаріята.

Перемышль дня 22. Грудня 1902.

† **Константинъ,**
Епископъ.

Ч. 66

Ч. 6743. О наданю стипендій богослуж. фондаціи б. п. Архипресв. Гр. Шашкевича.

Зъ фондаціи б. п. Архипресвитера Григорія Шашкевича надала тутешна капітула стіпендіи богослужебнй на р. 1903 слѣдуючимъ священикамъ:

Володимиру Саноцкому сотрудникови въ Теплицяхъ, Димитрію Городискому сотруд. въ Равѣ руской, Іоану Клюфасови сотруд. въ Самборѣ, Андрею Наконечному сотрудникови въ Дахновѣ, Теофану Величцѣ сотруд. въ Лѣтынѣ, Леонтію Адріяновичу сотрудникови въ Корманичахъ, Стефану Макарови сотрудникови въ Новôмъ мѣстѣ, Теодору Дякови завѣдателеви въ Нижанковичахъ, Петру Дуркотови парохови въ Яблоницѣ польской, Іоану Созаньскому парохови въ Замѣховѣ.

Вôдъ Еп. гр. кат. Консисторіи.

Перемышль, дня 18. Грудня 1902.

ХРОНИКА.

Въ пропозицію принятй:

Ч. 6667. На парохію Нижанковичи: 1. Винницкій Павелъ, 2. Кипріянъ Іоанъ. 3. Максимовичь Іосифъ, 4. Пясецкій Левъ, 5. Венгриновичь Волод. 6. Терлецкій Волод.

Ч. 6663. На парохію Гнила: 1. Гичко Діон., 2. Ильницкій Мих., 3. Янôвъ Петръ.

Ч. 6664. На парохію Смолинъ: 1. Кунцевъ Ал., 2. Кмицикевичь Р., 3. Гриневецкій Ем., 4. Насальскій Волод, 5. Кипріянъ І., 6. Вербицкій Геор. 7. Миколайчукъ Мартинъ, 3. Демцю Мих.

Ч. 6665. На парохію Вôлька мазов. 1. Кипріянъ І., 2. Яцевъ Ант., 3. Вербицкій Геор., 4. Гукевичь Волод., 5. Щепковичь Фр., 6. Пясецкій Левъ, 7. Миколайчукъ Мартинъ, 8. Тустановскій Лонгінъ, 9. Ильницкій Мих, 10. Клишь Вас 11. Фенякъ Мих.

Ч. 6668. На парохію Доброгостôвъ: 1. Ильницкій Іоанъ, 2. Левицкій Теофиль, 3. Журавецкій Григорій.

Ч. 6666. На парохію Берестъ: 1. Цапиньскій Петръ, 2. Мохнацкій Игнатій, 3. Гичко Діонизій.

Ч. 6672. На парохію Клоковичи: 1. Ступницкій Павелъ, 2. Косоноцкій Мих.

Ч. 6671. На парохію Кречовичи: 1. Венгриновичь Діонизій.

Ч. 6669. На парохію Крамарôвка: 1. Смолиньскій Вас., 2. Демцю Мих.

Вôдъ Еп. Консисторіи.

Перемышль, дня 25. Грудня 1902.

† **Константинъ**
Епископъ.

О. Іоанъ Стрыйскій,
Канцлеръ.

Накладомъ гр. кат. Еп. Консисторіи въ Перемышли. Зъ печатнѣ Иосифа Стифіого въ Перемышли 1902.